

6 Δεκεμβρίου 2016

Γέροντας Εφραίμ Βατοπαιδινός: «Ενός δέ εστι χρεία» (ομιλία στην Καβάλα 4 Δεκεμβρίου 2016)

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Γέρ. Εφραίμ Βατοπαιδινός](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

image not found or type unknown

Την Κυριακή 4 Δεκεμβρίου ο Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Βατοπαιδίου Αρχιμανδρίτης Εφραίμ, μίλησε στην Καβάλα σ' ένα πυκνό ακροατήριο το οποίο γέμισε ασφυκτικά την Αίθουσα της Πνευματικής Εστίας της Ιεράς Μητροπόλεως, με θέμα την ευαγγελική ρήση: «Ενός δέ εστί χρεία».

Ο ψυχωφελής λόγος του Γέροντα Εφραίμ σκοπόν είχε την ενίσχυση της πνευματικής προετοιμασίας των πιστών εν όψει των εορτών των Χριστουγέννων.

Ακολουθούν απομαγνητοφωνημένα αποσπάσματα της ομιλίας του:

Σεβασμιώτατε χαίρομαι και εγώ που επανέρχομαι εις την πόλη σας, βέβαια ο άνθρωπος περνά πολλά αλλ' όμως ενός εστί χρεία. Και όταν με πήρε τηλέφωνο ο Δημήτρης και μου είπε να μας πεις το θέμα, εγώ έτσι, μπορώ να πω επιπολαίως, του είπα αυτό εις το τηλέφωνο και μετά που το σκέφθηκα λέγω ότι όντως χρειάζεται ο άνθρωπος να σκέφτεται συνεχώς ότι η ζωή αυτή η φθαρτή ζωή που έχουμε όλοι μας και έχουμε διάφορα προγράμματα, διάφορες μέριμνες, διάφορα όνειρα, όλα αυτά έρχεται η ώρα που παρέρχονται και φεύγουν. Είμεθα μάρτυρες όλοι μας το πόσον η ζωή, η ζωή μας, φεύγει τόσον ανεπαίσθητα. Και ο καθένας θ' αναρωτηθεί για τα χρόνια της ζωής του, θα δει ο ίδιος με την πείρα που έχει και ψηλαφεί την όλην κατάσταση, ότι φεύγει τόσον γρήγορα η ζωή του ανθρώπου[...]

[...] Γι αυτό και ο μακαριστός Γέροντάς μας, ο Γέροντας Ιωσήφ μας έλεγε πολλές φορές εις τας συνάξεις που έκανε της αδελφότητος μας έλεγε είναι μεγάλο πράγμα όλοι μας να μη ξεχνούμε ότι επλάσθημεν κατ' εικόνα του Θεού και πορευόμεθα προς το καθ' ομοίωσιν. Και αυτό το πράγμα πρέπει συνεχώς να το ενθυμούμεθα. Ο άνθρωπος δεν είναι αυτό που φαίνεται. Φαίνεται ο κάθε άνθρωπος έχει μιαν εικόνα, μιαν φωτογραφία. Δεν είναι όμως η φωτογραφία που τα λέει όλα. Υπάρχει και το έσω του καταπετάσματος, το έσωθεν του ποτηρίου. Υπάρχει ο εσωτερικός κόσμος. Βλέπομεν ότι ο άνθρωπος είναι προικισμένος με το κατ' εικόνα του Θεού και βλέπομεν ότι ο άνθρωπος συνεχώς δέχεται μιαν νοητική κοινωνίαν και δεν πρέπει ποτέ να το ξεχνάμε. Ο άνθρωπος έχει διάφορα νοήματα τα οποία δέχεται, τα οποία δεν δέχεται το ζώο. Το ζώο βλέπετε άγεται και φέρεται από το ένστικτο μόνο. Ο άνθρωπος είναι γεμάτος από λογισμούς, που λέμε εμείς στην πατερική γλώσσα. Και πολλές φορές βλέπουμε τον οργανισμό του ανθρώπου να αλλάζει αμέσως μετά από κάποιον λογισμό[...]

[...] Και όταν διαβάζομε το Ευαγγέλιο -και σας παροτρύνω αδελφοί μου να μη ξεχνάτε να διαβάζετε Ευαγγέλιο- είναι πολύ καλό και πολύ ωραίο και πολύ έτσι παραδοσιακό και ευλογημένο και πνευματικό να παίρνει κανείς το Ευαγγέλιο και να διαβάζει έστω δέκα λεπτά την ημέρα. Ξέρετε πόσο σημαντικό είναι; Ο Κύριος μας λέγει κάπου κάτι πολύ ωραίο, αλλά δεν υπάρχει κάτι που δεν είναι ωραίο, διότι ο Χριστός όπως ξέρουμε, δεν μίλησε ποτέ τυχαία, δεν εκινήθη ποτέ τυχαία, δεν περιετριγύριζε τας κώμας τυχαία, πάντοτε υπήρχε πίσω από κάθε λόγο Του και από κάθε κίνηση του Θεανθρώπου Χριστού υπήρχε ο σωτηριολογικός σκοπός του ανθρώπου. Γι αυτό και είπε αυτό το ωραίο το οποίο δεν μπορώ να το ξεχάσω ποτέ. Ζητείτε πρώτον την βασιλεία του Θεού και την δικαιοσύνη Αυτού και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν. Είναι μεγάλο πράγμα να ζητείτε την βασιλεία του Θεού. Και όταν λέμε βασιλεία του Θεού, τι είναι; Ο ίδιος ο Βασιλεύς. Αυτός είναι η βασιλεία

του Θεού. Γι αυτό και είναι μεγάλο πράγμα ο άνθρωπος να ποθεί την βασιλεία του Θεού. Και όταν ο άνθρωπος πλησιάζει πνευματικά κέντρα, πλησιάζει πνευματικούς ανθρώπους τότε οπωσδήποτε ωφελείται και, εντός εισαγωγικών, ερεθίζεται στο ν' αγαπά και να ποθεί την βασιλεία του Θεού. Και όταν, ξέρετε, η ψυχή του ανθρώπου ποθεί κάτι σημαντικά και ουσιαστικά τότε ξεφεύγει από τα ανθρώπινα πλαίσια. Και όπως έλεγεν ο Άγιος Παΐσιος φεύγει από την τροχιά της γης και πηγαίνει στην τροχιά του Θεού [...]

[...] Ο άνθρωπος είναι αθάνατος. Εμείς εδώ ξέρομεν βέβαια, είναι δεδομένο, ότι το τέλος είναι ο θάνατος. Το πιο βέβαιο γεγονός του μέλλοντός μας είναι ο θάνατός μας. Μπορεί να μη θέλομε να το δεχθούμε, μπορεί όταν το αναφέρουμε να χτυπούμε ξύλο (χτυπάτε ξύλο γιατί έτσι δεν θα πεθάνετε). Και όμως είναι ένα δεδομένο το οποίο είναι μόνιμο και το οποίο το συναντούμε σε πολλές περιπτώσεις των συνανθρώπων μας, των αγαπητών μας προσώπων. Γι αυτό είναι μεγάλο πράγμα ο άνθρωπος να μη ξεχνά την αθανασία της αθανάτου ψυχής του. Είναι μεγάλο πράγμα ο άνθρωπος ενώ είναι μέσα σ' αυτή την τύρβη των διαφόρων προβλημάτων, που κι αυτό είναι ένα καθήκον, το να έχει κάποιος μερικά προβλήματα, το να έχει ας πούμε μια αποστολή. Βλέπετε ένας γονιός ο οποίος θα μεγαλώσει τα παιδιά του, θα τα σπουδάσει, θα τα φροντίσει είναι μια αποστολή. Δεν καταφρονούνται τα χρέη και τα καθήκοντα τα οποία έχει ο κάθε άνθρωπος στον κόσμο. Αλλ' όμως τι πρέπει να καταφρονούμε; Να καταφρονούμε ότι συνεχώς η καρδιά μας να κολλάει εκεί. Και συνεχώς να σκεφτόμεθα τα κάτω και να μη φρονούμε τα άνω. Γι αυτό και ο Απόστολος Παύλος λέγει ότι πρέπει να φρονούμε τα άνω και μη τα επί της γης. Και απεδείχθη από την παράδοση και από την εμπειρία των αγίων Πατέρων, ότι ο άνθρωπος ο οποίος φρονεί τα άνω, τότε είναι επιμελής και στα κάτω. Γι αυτό, αδελφοί μου, όταν ο άνθρωπος φρονεί τα άνω και ενώ αγωνίζεται κατά καθήκον να πορεύεται και να είναι έτοιμος και σωστός στις υποχρεώσεις του, όμως κοιτάζει τον ουρανό, όμως προσμένει από τον ουρανό, ελπίζει στον ουρανό και όταν λέμε τον ουρανό εννοούμε τον Πατέρα μας τον Ουράνιο. Τότε όταν ο άνθρωπος έχει τέτοιες διαθέσεις και τέτοιες προδιαγραφές τότε ασφαλώς γεμίζει δύναμιν την εξ ύψους. Και ότι αυτό που στερούμεθα σήμερα νομίζω και σ' αυτή την σκληρήν περίοδο που περνάμε όλοι μας και όλοι μας το συνεστανόμεθα, είναι ότι ο άνθρωπος δεν έχει εσωτερική δύναμη. Και ο λόγος που δεν έχει εσωτερική δύναμη, δεν έχει συνειδητοποιήσει ότι η δύναμη του ανθρώπου έρχεται από τον ουρανό[...]

[...] Και τώρα σ' αυτή την περίοδο που νηστεύουμε όλοι και προσδοκούμε την εορτή της κενώσεως του Χριστού, την μεγάλη εορτή, που όπως ξέρομε και όπως λέγει το ιστορικό της Γεννήσεως, μέσα εις την Βηθλεέμ, μέσα εις την νύχτα, την Άγια Νύχτα, μέσα στην σιωπή, μέσα στην αφάνεια, έγινε το μεγαλύτερο γεγονός

του κόσμου. Εγεννήθη ο Θεός και έγινε άνθρωπος και η Κυρία Θεοτόκος η Μητέρα, ήτανε με απορία, διότι ξέρομεν και από την διδασκαλία της Εκκλησίας ότι είναι παρθένος πριν τον Τόκον, παρθένος κατά τον Τόκον και παρθένος μετά τον Τόκον. Εγεννήθη ο Θεός στο σπήλαιο της Βηθλεέμ. Ποιοι πήραν είδηση; Μόνον οι απλοί ποιμένες. Αυτοί πήραν είδηση. Και ακριβώς αυτό το γεγονός ήταν το μεγαλύτερο γεγονός υπό τον ήλιο. Εγεννήθη ο Θεός, κάτι που δεν μπορούσε να το σκεφθεί

Πηγή: [Αγιορείτικες Μνήμες](#)